

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. Бургас , 24.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на дванадесети август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Павел Ал. Ханджиев
Членове:	Десислава Д. Щерева Христина З. Марева

при участието на секретаря МАРИНА Д. ДИМОВА
като разгледа докладваното от Христина З. Марева Въззивно гражданско дело № 20212000500308 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивната жалба, подадена от П.А. В. чрез пълномощника - адв. Т. Н., с която решение № 260064/21.05.2021 г. постановено по гр. д. № 366/2020 г. по описа на Ямболски окръжен съд се обжалва в частта относно определената начална дата - 15.01.2020 г., от която ЗД „Б.И.“ АД следва да заплати лихва за забава върху размера на присъденото със същото решение застрахователно обезщетение, до окончателното му изплащане.

Оспорен е извода на съда, че лихвата за забава се дължи от датата на предявяване на искането за заплащане на застрахователно обезщетение пред застрахователя ЗД „Б.И.“ АД.

Изтъкнато е, че с исковата молба претенцията е предявена на основание чл. 429, ал. 3, пр. 2 КЗ - от по ранната дата измежду тази, на която застрахователят е бил уведомен за настъпване на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или тази, на която претенцията е била предявена пред застрахователя от увреденото лице.

По искане на въззивницата като ищец е допуснато събирането на

доказателства от третото лице - помагач - застрахования И.Ж.И., който в проведеното на 13.01.2021 г. съдебно заседание е представил уведомление до застрахователя ЗД „Б.И.“ АД, с вх. № 840139/28.11.2018 г. за настъпило застрахователно събитие по застраховка „Гражданска отговорност“

С оглед изложеното се иска решението да бъде изменено в обжалваната част, като лихвата за забава вместо от 15.01.2020 г. да се присъди считано от 28.11.2018 г.

Направено е позоваване на съдебна практика - решение № 167/30.01.2020 г. по т. д. № 2273/2018 г., II т. о. на ВКС и практика на апелативни съдилища в същия смисъл.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемите - ЗД „Б.И.“ АД и третото лице - помагач И.Ж.И., не са подали отговор на въззивната жалба.

Бургаски апелативен съд със свое определение от 16 юли 2021 година прие, че въззивната жалба е допустима, като по основателността ѝ и в съответствие с правомощията си по чл. 269 ГПК намира, че решението е допустимо в обжалваната част и е валидно, а по правилността му, съобразява следното:

С решение №260064/21.5.2021 г., постановено по гр. д. № 366/2020 г. по описа на Ямболски окръжен съд, ЗД „Б.И.“ АД е осъдено да заплати на П.А. В. на основание чл. 432, ал. 1 КЗ, сумата от 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди и сумата от 2 414.48 лв., представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили в следствие причиняване на телесни увреждания при ПТП, възникнало 22.11.2018 г., в гр. Ямбол, на ул. „М.К.“, непосредствено преди източната част на кръстовището с ул. „М.м.“, причинено от И.Ж.И., при управление на лек автомобил "Рено Меган Сценик" с рег. № *****, законна лихва върху посочените главници на обезщетенията за неимуществени и имуществени вреди, считано от 15.01.2020 г. до окончателното плащане на сумите.

По въпроса за забавата на застрахователя да заплати обезщетенията от 50 000 лв. – за неимуществени и 2 414.48 лв. за имуществени вреди въззивницата

е посочила, че е предявила претенцията си пред застрахователя на 15.01.2020 г., но във връзка с настъпилото застрахователно събитие е била образувана преписка по щета №2010001374-ПТП от 22.11.2018 г., но с писмо, изх. №НЩ-641/30.01.2020 г. въззиваемият отказал да уважи предявената застрахователна претенция. Присъждането на законната лихва върху претендираните обезщетения е поискано или от 15.01.2020 г. или от датата на уведомяване на застрахователя от застрахования, която от двете дати е по-ранна.

С отговора на исковата молба, застрахователят е оспорвал предявените иски изцяло, признавайки наличието на соченото в исковата молба застрахователно правоотношение и факта на настъпилото ПТП на 22.11.2021 г. С оглед функционално обусловената си отговорност е оспорвал възникването на задължение да плати, предвид липсата на доказателства (поради липсата на влязла в сила присъда) за осъществен от застрахования деликт, като е оспорвал и настъпването на сочените вреди.

Решението по гр. д. № 366/2020 г. по описа на Ямболски окръжен съд не е обжалвано и е влязло в сила относно правото на въззивницата П.А. В. като пострадала и увредена да получи от въззиваемия застраховател ЗД „Б.И.“ АДС обезщетенията за неимуществени и имуществени вреди, настъпили в следствие ПТП от 22.11.2018 г., съобразно което в тази част въззивният съд на основание чл. 297 и чл. 298 ГПК следва да зачете същото по делото относно действителните отношения между страните – отговорността на застрахователя, наличието на възникнало и неизпълнено задължение по прекия иск на основание чл. 432, ал. 1 КЗ, по повод настъпилото застрахователно събитие – ПТП на 22.11.2018 г., да заплати обезщетение за претендираните неимуществени и имуществени вреди.

В производството е бил привлечен като трето-лице помагач деликвента И.Ж.И., който в проведеното на 13.01.2021 г. съдебно заседание е представил препис от уведомление до застрахователя ЗД „Б.И.“ АД, с вх. № 840139/28.11.2018 г. за настъпилото на 22.11.2018 г. застрахователно събитие

по застраховка, като по делото изрично е заявено от пълномощника – ад. Д. и не е било спорно обстоятелството, че застрахователят е уведомен от деликвента на 28.11.2018 г.

Въз основа на така установеното се налага изводът, че въззивната жалба е основателна, а решението в обжалваната част – неправилно.

Съгласно чл. 429, ал. 3 КЗ застрахователят дължи плащане в рамките на застрахователната сума на лихвите за забава, дължими от на застрахования деликвент по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, считано от датата на уведомяването на застрахователя от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ – в 7 – дневен срок от узнаването за настъпилото застрахователно събитие или считано от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

Съгласно Чл. 497, ал. 1 застрахователят дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок считано от по-ранната от двете дати - изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 КЗ изтичането на срока по чл. 496, ал. 1 освен в случаите, когато увреденото лице не е представило доказателства, поискани от застрахователя по реда на чл. 106, ал. 3 КЗ.

Относно задължението на застрахователя да заплати лихви, на основание чл. 290 КЗ са постановени Решение № 128 от 4.02.2020 г. на ВКС по т. д. № 2466/2018 г., I т. о., ТК, докладчик съдията К.Г. по въпроса: Включват ли се в застрахователната сума по застраховка «Гражданска отговорност» на осн. [чл. 429 КЗ](#) / в сила от 01.01.2016 г. / лихвите за забава за периода от настъпване на застрахователното събитие до уведомяването на застрахователя, респ. до предявяване на прекия иск от увреденото лице? И Решение № 167 от 30.01.2020 г. на ВКС по т. д. № 2273/2018 г., II т. о., ТК, докладчик съдията К.Н. по въпроса: "Намира ли приложение разпоредбата на [чл. 380, ал. 3 КЗ](#) при дължимо застрахователно обезщетение по [чл. 432 КЗ](#) в хипотеза на оспорване от застрахователя изцяло на основателността на предявения от увреденото лице пряк иск до приключване на въззивното производство, при представяне от ищеца във въззивната инстанция на данните за банковата му

сметка, по която да се извърши плащането на обезщетението?" По въпросите, във връзка с които е допусната касация в посочените решения са изследвани въпросите относно задължението на застрахователя за лихви, предвид функционалната обусловеност на неговата отговорност за изплащане на обезщетение и сроковете, в които е длъжен да стори това. С оглед отговорността на застрахования към увреденото лице и с оглед собствената му отговорност по прекия иск на основание чл. 432, ал. 1 КЗ и в двете решения, както с оглед сравнителния анализ на задължението за покриване отговорността за лихви на застрахования съобразно чл. 227 КЗ (отм.), чл. 84 и чл. 86 ЗЗД, така и с оглед отговорността за собствената забава на застрахователя – чл. 496 и чл. 497 КЗ, се разяснява, че в действащия Кодекс за застраховането „спрямо договорите за застраховка на гражданската отговорност са предвидени специални правила, съобразно които застрахователят се задължава: на осн. [чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ](#) - да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от последния на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а на осн. [чл. 429, ал. 1, т. 2 КЗ](#) – да покрие отговорността на застрахования за неизпълнение на негово договорно задължение. И в двата случая изрично [чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ](#) предвижда, че в застрахователното обезщетение се включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на [чл. 429, ал. 3 КЗ](#).“ В сравнение с отменения КЗ, с действащия КЗ отговорността на застрахователя за лихви, като част от обезщетението, когато застрахованият отговаря към увреденото лице за лихви, е лимитирана - [чл. 429, ал. 3](#), изр. 2 КЗ до тези, които текат от момента на по-ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на осн. [чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ](#) или от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение. Разяснено е, че включително когато застрахователят не е в забава по чл. 497, ал. 1 КЗ, за този период той дължи законна лихва за забава върху присъденото обезщетение на основание чл. 429, ал. 3 КЗ вр. чл. 493, ал. 1, т. 5 и чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, в рамките на

застрахователната сума (лимит на отговорността). Тези лихви застрахователят дължи не за собствената си забава, а за забавата на застрахования деликвент, с оглед функционалната обусловеност на отговорността на застрахователя от отговорността на деликвента.

В случая, видно от надлежно приобщеното пред първостепенния съд доказателство – представения от привлечения като трето лице – помагач препис на уведомление, неоспорено от въззиваемия, следва, че застрахователят е уведомен за застрахователното събитие на 28.11.2018 г., която дата е по-ранна от датата на предявяването на претенцията от увредената въззивница – 15.01.2020 г. Съобразно това, лихвата за забава върху дължимите на основание чл. 432, ал.1 КЗ обезщетения, в размера на сумата от 50 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди и сумата от 2 414.48 лв. имуществени вреди, настъпили в следствие причиняване на телесни увреждания при ПТП, възникнало 22.11.2018 г., в гр. Ямбол, на ул. „М.К.“, следва да се присъди в размер на законната лихва, считано от датата на уведомяване на застрахователя от застрахования – 28.11.2018 г.

Предвид отговора на въззивната инстанция по поставения с въззивната жалба въпрос, решението на първостепенния съд следва да се отмени в обжалваните части, с които предявените иски за лихва се явяват отхвърлени за периода от 28.11.2018 г. – до 15.01.2020 г. и вместо това, следва да се постанови уважаването в тази им част.

Определена за посочения период върху размера на присъдените обезщетения лихвата е 6 027.60 лв., съобразно което на чл.7, ал.2, т.2 и т.4 от Наредба №1/09.07.2004 г. дължимият хонорар по чл. 38, ал. 2 ЗАдв. е 631.38 лв.

Мотивиран от гореизложеното Бургаски апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260064/21.05.2021 г. постановено по гр. д. № 366/2020 г. по описа на Ямболски окръжен съд В ЧАСТТА, с която предявените от П. А.. В., ЕГН *****, от гр. Ямбол, ж. к. „Д.“ *****,

представлявана безплатно от адв. Т. Р. Н., ХАК, съдебен адрес: гр. Х., бул. „Б.“ № ***, вх. Б, ет. 2, офис № 8 искове против ЗД "Б.И." АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1407, район Л., бул. "Д.Б." №** за заплащане на законна лихва, върху дължимите на основание чл.432, ал.1 КЗ сума от 50 000 лв. (петдесет хиляди лева), - обезщетение за претърпени неимуществени вреди и сума от 2 414.48 лв. (две хиляди четиристотин и четиринадесет лева и 48 ст.) - обезщетение за претърпени имуществени вреди, настъпили в следствие причиняване на телесни увреждания при ПТП, възникнало 22.11.2018 г., са отхвърлени за периода от 28.11.2018 г. до 15.01.2020 г. като вместо това постановява:

ОСЪЖДА ЗД "Б.И." АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1407, район Л., бул. "Д.Б." №** да заплати на П. А.. В., ЕГН *****, от гр. Ямбол, ж. к. „Д.“ *****, представлявана безплатно от адв. Т. Р. Н., ХАК, съдебен адрес: гр. Х., бул. „Б.“ № ***, вх. Б, ет. 2, офис № 8 да заплати на основание чл. 429, ал. 3 КЗ вр. чл. 493, ал. 1, т. 5 и чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, законна лихва върху размера на сумата от 50 000 лв. (петдесет хиляди лева) и законна лихва върху размера на сумата от 2 414.48 лв. (две хиляди четиристотин и четиринадесет лева и 48 ст.) за периода от 28.11.2018 г. до 15.01.2020 г.

ОСЪЖДА ЗД "Б.И." АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1407, район Л., бул. "Д.Б." №** да заплати на П. А.. В., ЕГН *****, от гр. Ямбол, ж. к. „Д.“ *****, представлявана безплатно от адв. Т. Р. Н., ХАК, съдебен адрес: гр. Х., бул. „Б.“ № ***, вх. Б, ет. 2, офис № 8 адвокатско възнаграждение в размер на 757.66 лв. с вкл. ДДС.

ОСЪЖДА ЗД "Б.И." АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1407, район Л., бул. "Д.Б." №** да заплати на осн. Чл. 78 , ал. 6 ГПК по сметка на Бургаски апелативен съд държавна такса в размер на 120.55 лв. (сто и двадесет лева и 55 ст.)

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____